

degøre for grundene til nægtelsen, hvis det findes at være af afgørende betydning, at den pågældende afgiver forklaring. Finder retten herefter, at hensynet til hemmeligholdelse bør vige for hensynet til sagens oplysning, kan den bestemme, at vidneforklaring skal afgives. Dette gælder dog ikke, hvis nægtelsen er begrundet med hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter.

§ 143. Præster i folkekirken eller andre trosamfund, kateketer, der har kirkelige opgaver, læger, forsvarere, advokater og rettergangsfuldmægtige kan ikke pålægges at afgive forklaring om det, som de i denne egenskab har fået kendskab til, medmindre den person, i hvis interesse de har tavshedspligt, giver sit samtykke.

Stk. 2. Retten kan pålægge læger, rettergangsfuldmægtige og advokater, bortset fra forsvarere i kriminalsager, at afgive vidneforklaring, når forklaringen skønnes at være af afgørende betydning for sagens udfald og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet gør dette berettiget. Pålægget kan i civile sager ikke udstrækkes til, hvad en advokat eller rettergangsfuldmægtig har fået kendskab til i forbindelse med en retssag, som den pågældende har ført eller rådgivet om.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at forklaring ikke skal afgives om forhold, som vidnet efter lovgivningen har tavshedspligt om, og hvis hemmeligholdelse er af væsentlig betydning.

Stk. 4. Stk. 1-3 gælder også for de pågældende personers medhjælpere.

§ 144. En parts nærmeste har ikke pligt til at afgive forklaring som vidne.

Stk. 2. Der er heller ikke pligt til at afgive forklaring, hvis forklaringen må antages at ville

- 1) udsætte vidnet selv for kriminalretlig forfølgning eller tab af velfærd eller
- 2) udsætte vidnets nærmeste for kriminalretlig forfølgning eller tab af velfærd eller
- 3) påføre vidnet selv eller dennes nærmeste anden væsentlig skade.

Stk. 3. I de i stk. 1 og stk. 2, nr. 2 og 3, nævnte tilfælde kan retten dog pålægge vidnet at afgive forklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet gør dette berettiget.

§ 145. Redaktører og redaktionelle medarbejdere ved et skrift, der er omfattet af § 1, nr. 1, i

medieansvarsloven, har ikke pligt til at afgive vidneforklaring om:

- 1) Hvem der er kilde til en oplysning eller forfatter til en artikel, eller hvem der har optaget et fotografi eller frembragt en anden billedlig fremstilling. Sker der offentliggørelse, er det en forudsætning for vidnefritagelsen, at kilden, forfatteren, fotografen eller fremstilleren ikke er identificeret i det trykte skrift.
- 2) Hvem et billede forestiller, eller hvem der er genstand for omtale, når de pågældende har fået tilsagn om anonymitet. Sker der offentliggørelse, gælder vidnefritagelsen, blot identiteten ikke fremgår af teksten.

Stk. 2. Redaktører og redaktionelle medarbejdere ved et radio- eller fjernsynsforetagende, der er omfattet af § 1, nr. 2, i medieansvarsloven, har ikke pligt til at afgive vidneforklaring om:

- 1) Hvem der er kilde til en oplysning eller forfatter til et værk, eller hvem der har optaget et fotografi eller frembragt en anden billedlig fremstilling. Udsendes oplysningen, værket m.v., er det en forudsætning for vidnefritagelsen, at kilden, forfatteren, fotografen eller fremstilleren ikke er identificeret i udsendelsen.
- 2) Identiteten af medvirkende, som har fået tilsagn om at medvirke uden at kunne identificeres. Udsendes en optagelse, er det en forudsætning for vidnefritagelsen, at de pågældende ikke er angivet ved navn, og at der er truffet rimelige forholdsregler for at skjule identiteten.

Stk. 3. Vidnefritagelse som nævnt i stk. 1 og 2 gælder også andre, der i kraft af deres tilknytning til skriftet eller dets fremstilling eller deres tilknytning til radio- og fjernsynsforetagendet eller til fremstillingen af vedkommende udsendelse har fået kendskab til kildens, forfatterens eller den medvirkendes identitet.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for de massemedier, der er omfattet af § 1, nr. 3, i medieansvarsloven.

§ 146. Angår sagen en lovovertrædelse, som er af alvorlig karakter, kan retten pålægge de i § 145 nævnte personer vidnepligt, såfremt vidneforklaringen må antages at have afgørende betydning for sagens opklaring og hensynet til opklaringen klart overstiger massemediernes behov for at kunne beskytte deres kilder.